

HANDELINGEN

2:40-47

Het gemeenschappelijke leven en de onderscheidende levenswijze van de eerste gemeente

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/handelingen/2-40-47

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Overtuiging van zonde door de Geest	3 min	4
2	De belofte voor Joden en heidenen	3 min	5
3	Behouden uit een verdorven generatie	3 min	7
4	De evangelieprediking in Handelingen	2 min	9
5	God liefhebben zonder beloning als motief	4 min	10
6	Toegevoegd aan Christus en Zijn Koninkrijk	2 min	12
7	De onmiddellijke betekenis van de doop	2 min	14
8	Het dagelijkse leven van de eerste gemeente	4 min	15
9	Onderwijs in gehoorzaamheid aan Jezus	6 min	17
10	Van christelijk leven naar geloofsbelijdenis	2 min	20
11	Gezonde leer gaat over levenswandel	3 min	21
12	Liefde en gehoorzaamheid boven kennis	3 min	23
13	De toets van praktisch geloof	2 min	25
14	Koinonia: samen delen als één lichaam	2 min	26

15	Brood breken en het Avondmaal als maaltijd	4 min	27
16	Het gezamenlijke gebed van de gemeente	3 min	29
17	Tafelgemeenschap als teken van eenheid	2 min	30
18	De vreze van God door Zijn aanwezigheid	4 min	31
19	Tekenen en wonderen door de apostelen	3 min	33
20	Armoede in de wereld van de eerste gemeente	3 min	35
21	Bezit delen zodat niemand gebrek lijdt	2 min	36
22	Vrijwillig delen is geen communisme	3 min	38
23	God als eigenaar en de gemeente als familie	4 min	39
24	De gemeente als aantrekkelijk getuigenis	3 min	41
	Om verder te lezen		42

1

Overtuiging van zonde door de Geest

Als we opnieuw naar Handelingen 2 kijken, zijn we bijna aan het einde van het hoofdstuk. We hebben gezien dat Petrus, toen hij zijn preek beëindigde, een reactie kreeg van mensen die door zijn woorden diep overtuigd waren van hun zonde. Ze werden diep in het hart geraakt. Ik denk dat dit werkelijk is wat we willen zien gebeuren wanneer het Evangelie wordt verkondigd. En dat is het werk van de Heilige Geest, Die de verlorenen overtuigt van hun zonde.

Ik denk dat we eraan gewend zijn geraakt het Evangelie op slimme, onderhoudende, geraffineerde manieren te presenteren om de aandacht van mensen te trekken. Want we nemen aan dat mensen eenvoudigweg niet geïnteresseerd zijn in het Evangelie, en daarom moeten we het op kunstmatige manieren interessant maken. Maar wanneer de Heilige Geest het hart overtuigt, zoeken mensen wanhopig naar de manier om het met God in orde te maken. En zo was het met deze mensen.

Overigens is het feit dat het hun door het hart snijdt geen garantie dat mensen behouden worden. Het betekent alleen dat ze overtuigd zijn van hun zonde. We zullen in Handelingen 7 zien dat, toen Stefanus zijn rede hield, zijn toehoorders ook diep in het hart geraakt werden. Maar ze bekeerden zich niet; ze stenigden hem totdat hij dood was. Je wilt dus dat de mensen tot wie je predikt overtuigd worden van hun zonde, maar het is niet precies duidelijk hoe ze op die overtuiging zullen reageren. Ze kunnen behouden worden, of ze kunnen je doden. We zien beide in het boek Handelingen.

Maar wanneer het hun tenminste door het hart snijdt, betekent dit dat de Heilige Geest Zich achter jouw boodschap stelt, hen overtuigt en in hen aan het werk is. Dat is noodzakelijk. De enige hoop dat iemand ooit behouden wordt, is dat de Heilige Geest tot hem spreekt en hem bekeert.

Toen zij zeiden:

En toen zij dit hoorden, werden zij diep in het hart geraakt en zeiden tegen Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannenbroeders?

HANDELINGEN 2:37

was het antwoord van Petrus daar in vers 38:

En Petrus zei tegen hen: Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen die veraf zijn, zovelen als de Heere, onze God, ertoe roepen zal.

HANDELINGEN 2:38-39

2

De belofte voor Joden en heidenen

De woorden:

Jij en je kinderen betekenen niet alleen deze generatie, maar ook latere generaties.

De woorden:

De woorden „iedereen die ver weg is” betekenen niet alleen mensen die in Jeruzalem zijn, maar ook mensen die op andere plaatsen zijn. Petrus begreep op de een of andere manier dat de boodschap ooit op verre plaatsen verkondigd zou worden, omdat de belofte van behoud voor alle volken bestemd was.

Petrus begreep op dit moment echter niet in welke mate de heidenen uiteindelijk de beweging zouden gaan domineren. Ook niemand in de gemeente begreep dat. In de eerste jaren na Pinksteren bestond de hele gemeente uit Joodse mensen. Toen er heidenen in de gemeente begonnen te komen, veroorzaakte dat zelfs enige controverse

en een crisis. Maar uiteindelijk kwamen ze door die moeilijke periode heen. Daarom vinden wij het vanzelfsprekend dat we christenen kunnen zijn zonder Joden te zijn. Maar dat werd niet altijd zo begrepen.

Toen Petrus zei:

Het is voor jou en je kinderen, voor de mensen die ver weg zijn, voor iedereen die de Heer, jullie God, zal roepen, dacht hij op dit moment waarschijnlijk nog uitsluitend aan Joodse mensen, of aan heidenen die Joodse mensen werden. Dat was altijd een mogelijkheid. Een heiden kon een proseliet worden, iemand die zich tot het jodendom bekeerde. En de Joden waren bereid proselieten als Joden te aanvaarden.

Er waren ook heidenen die niet volledig bereid waren proseliet te worden vanwege de vereiste besnijdenis, maar die wel de God van de Joden vreesden en een afkeer hadden van hun heidense goden. Zij gingen naar de synagoge en probeerden min of meer volgens de Joodse levenswijze te leven. Zij werden godvrezenden genoemd.

Onder de heidenen waren er natuurlijk de volslagen heidenen, die de Joden verachtelijk vonden. Er waren de godvrezenden, die geen volslagen heidenen waren, maar zich niet volledig hadden bekeerd en niet besneden waren om Joods te worden. En dan waren er de proselieten: heidenen die wel Joods waren geworden.

Petrus en de apostelen zouden er zelfs op dit moment geen enkel probleem mee hebben gehad als heidense proselieten christenen werden. En misschien zijn sommigen van hen dat ook geworden, voor zover wij weten. Misschien stonden ze zelfs enigszins open voor het toelaten van godvrezenden tot de gemeente. Dat is moeilijk te weten, maar dit was twijfelachtiger. Ze waren er beslist van overtuigd dat heidense niet-Joden geen christenen konden zijn.

De mate waarin heidenen de overheersende groep in de gemeente werden, is een van de historische ontwikkelingen die Lukas in het boek Handelingen volgt: de beweging kreeg een steeds minder Joods en steeds sterker heidens karakter.

3

Behouden uit een verdorven generatie

De verzen 40 tot en met 47 geven ons een kleine momentopname van het leven in de vroege gemeente, in die allereerste periode na de eerste dag. Zoals we zien, waren er op de eerste dag drieduizend bekeerlingen. Dat zullen we zien. Er wordt ons iets verteld over de manier waarop zij leefden en hoe hun leven veranderde. De nadruk ligt daarbij niet alleen op hen als afzonderlijke personen, maar vooral op hun leven als gemeenschap.

Er staat:

En met veel meer andere woorden legde hij getuigenis af en spoorde hij hen aan met de woorden: Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht!

HANDELINGEN 2:40

Het is interessant dat hij niet zei:

Red jezelf uit de hel, maar:

Red jezelf uit deze verdorven generatie.

Wat was er mis met die generatie? Dat is de generatie waarover Jezus zei:

opdat over u al het rechtvaardige bloed zal komen dat vergoten is op de aarde, vanaf het bloed van de rechtvaardige Abel tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die u gedood hebt tussen de tempel en het altaar. Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.

MATTHEÛS 23:35-36

Ze zouden zwaar geoordeeld worden. Ga daar weg. Ga weg uit die generatie. Red jezelf uit die groep. Kom bij onze groep. Kom het Koninkrijk van God binnen. Kom de gemeente binnen, het Lichaam van Christus. Ga weg uit die verloren en veroordeelde generatie, die binnen niet al te lange tijd onder het oordeel zal komen. Het is interessant hoe vaak de Bijbel spreekt over gered worden zonder specifiek te doelen op gered worden van dingen na de dood. Ik hoop dat we allemaal geloven dat er na de dood een oordeel is, dat er een hel is en dat er een hemel is. In de brieven lezen we iets over oordelen na de dood, of over onze uiteindelijke eschatologische oordelen. In het boek Openbaring is dat zeker zo. Maar wanneer het Evangelie aan ongelovigen wordt verkondigd, is het verbazingwekkend dat dit niet ter sprake kwam, terwijl wij in veel gevallen bijna het gevoel hebben dat de prediking van het Evangelie tekort wordt gedaan als die niet gepaard gaat met hellevuur en verdoemenis.

Maar als het om behoud in de Bijbel gaat, vertelt Paulus de Galaten:

Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons zou ontrukken aan de tegenwoordige slechte wereld, overeenkomstig de wil van onze God en Vader.

GALATEN 1:4

Of hij zegt:

En met veel meer andere woorden legde hij getuigenis af en spoorde hij hen aan met de woorden: Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht!

HANDELINGEN 2:40

Of de engel zei tegen Jozef:

en zij zal een Zoon baren, en u zult Hem de naam Jezus geven, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

MATTHEÛS 1:21

Of Petrus zegt:

in de wetenschap dat u niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, vrijgekocht bent van uw zinloze levenswandel, die u door de vaders overgeleverd is,

1 PETRUS 1:18

We zijn gered van ons doelloze leven. Volgens de Bijbel zijn er allerlei dingen waarvan we gered worden, maar er wordt gewoon nooit gesproken over gered worden van de hel. Niet dat de hel geen werkelijkheid is. Het is alleen zo dat dit niet het zwaartepunt van de vroege prediking was, zoals dat bij een groot deel van het Amerikaanse evangelicalisme wel het geval is.

4

De evangelieprediking in Handelingen

Ik geloof in de hel en ik geloof dat mensen die niet klaar zijn om God te ontmoeten wanneer ze sterven, daarheen zullen gaan. Maar ik vind het interessant, want ik ben baptistisch opgevoed en kwam daarna bij Calvary Chapel, dus heel standaard evangelisch. Het verraste me toen ik Handelingen bestudeerde en zag hoe Petrus evangeliseerde, hoe Paulus evangeliseerde, hoe men dat deed en hoe het Evangelie in het boek Handelingen werd verkondigd. Het leek helemaal niet op wat ik doe. Ze noemden de verzoening vrijwel nooit. Ze zeiden altijd dat Jezus stierf, maar dat diende bijna steeds als aanloop tot de woorden: „En Hij stond op.” Hij werd gedood, maar God wekte Hem op. Keer op keer zeggen ze:

maar de Vorst van het leven hebt u gedood, Die God uit de doden opgewekt heeft, waarvan wij getuigen zijn.

HANDELINGEN 3:15

De betekenis van Zijn dood wordt nauwelijks genoemd.

Paulus zei echter wel, toen hij in 1 Korinthe 15:3 aan de Korintheïers schreef, dat het Evangelie dat hij hun had verkondigd dit omvatte:

Want ik heb u ten eerste overgeleverd wat ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, overeenkomstig de Schriften,

1 KORINTHE 15:3

„Stierf voor onze zonden” is dus een verwijzing naar de verzoening. Die was blijkbaar niet volledig afwezig bij het evangeliseren, maar er is heel wat evangelisatie vastgelegd waarin daar niet specifiek over wordt gesproken. En opnieuw: er zijn geen oproepen om naar voren te komen. Er wordt niet gesproken over de vraag of je naar de hel of naar de hemel gaat. Ik denk dat die dingen voor later werden bewaard.

5

God liefhebben zonder beloning als motief

C.S. Lewis spreekt in zijn boek — hoe heet het ook alweer? *Reflections on the Psalms*, geloof ik — over het feit dat David en de mensen die de Psalmen schreven niet van de hemel of de hel leken te weten. In het Oude Testament sprak God eigenlijk nooit over de bestemming van mensen na de dood. De zegeningen waarnaar zij uitzagen, waren:

Eén ding heb ik van de HEERE verlangd, dát zal ik zoeken: dat ik wonen mag in het huis van de HEERE, al de dagen van mijn leven, om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel.

PSALMEN 27:4

en in deze wereld gezegend te worden met een lang leven en veel kleinkinderen. Zo verwachtten de Joden dat de zegeningen van de rechtvaardigen eruit zouden zien. In het Oude Testament staat geen concrete uitspraak over de eeuwige bestemming van

rechtvaardige of onrechtvaardige mensen. Niet dat zo'n bestemming niet bestond. Ze was alleen niet geopenbaard.

C.S. Lewis zei dat het een beetje lijkt op een prins die zijn bruid een schitterend kasteel en een groot koninkrijk te bieden heeft, maar haar dat pas vertelt nadat ze met hem getrouwd is, omdat hij wil dat ze uit liefde met hem trouwt. Hij vermomt zich als een arme man, maakt haar het hof, wint haar liefde en vertelt haar dan: „Ik heb dit schitterende kasteel. Je mag bij mij in dit landhuis wonen.”

Zo ging God met de Joden om. Hij verwachtte van hen:

Daarom zult u de HEERE, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw kracht.

DEUTERONOMIUM 6:5

zonder hun veel te vertellen over de beloningen die daaruit zouden voortkomen. Hij deed geen beroep op hen op grond van beloningen, maar op grond van Zijn liefde voor hen:

Van verre tijden af is de HEERE aan mij verschenen: Met eeuwige liefde heb Ik u liefgehad, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.

JEREMIA 31:3

Het is een persoonlijke liefdesrelatie die Hij hier probeert te laten groeien.

Soms zouden wij dat voor mensen kunnen bederven door te zeggen: „Laat dat deel maar zitten. Zorg gewoon dat je gratis aan de hel ontkomt.” In dat geval reageren mensen niet op ons omdat ze God liefhebben, maar omdat ze zichzelf liefhebben en hun eigen armzalige hachje proberen te redden. Ze blijven gewoon wat ze altijd al geweest zijn: egocentrisch. Er is geen bekering. Er is geen bekering van zonde. Er is geen verandering van gerichtheid, van de mens naar God, van jezelf naar God.

Jezus zei:

Toen zei Jezus tegen Zijn discipelen: Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen.

MATTHEÛS 16:24

Dat is het eerste. Maar wij bevestigen mensen juist in hun eigen ik: 'Doe jezelf een plezier. Word christen.' Maar de nadruk van de Schrift is niet: 'Doe jezelf een plezier, en je zult blij zijn dat je het gedaan hebt.' De nadruk van de Schrift is: God is God. Jij bent dat niet. Jezus is de Koning Die God heeft aangesteld. Daar zul je mee moeten omgaan. Dat is de boodschap. Dat is de boodschap van het Koninkrijk van God. God heeft een Koninkrijk, en Hij heeft op dit moment een Koning op de troon, aan de rechterhand van God. En Hij verwacht dat iedereen zich aan Hem onderwerpt. En er zal een oordeel komen. Paulus vermeldt in Handelingen 17 wel dat er een oordeel zal komen, maar hij zegt niet wat er daarna gebeurt.

6

Toegevoegd aan Christus en Zijn Koninkrijk

Nu vers 41:

Zij nu die zijn woord met vreugde aannamen, werden gedoopt; en ongeveer drieduizend zielen werden er op die dag aan hen toegevoegd.

HANDELINGEN 2:41

Als je de New King James of de King James hebt, staat er: ‘were added to them.’ De woorden ‘to them’ staan niet in het Grieks. Zo staat er aan het einde van vers 47:

en zij loofden God en vonden genade bij heel het volk. En de Heere voegde dagelijks mensen die zalig werden, aan de gemeente toe.

HANDELINGEN 2:47

In de oudste handschriften staan de woorden ‘to the church’ niet. Er staat alleen:

Elke dag voegde de Heer mensen toe die gered zouden worden.

Later zullen we de volgende uitdrukking tegenkomen:

En steeds meer gelovigen werden aan de Heere toegevoegd, menigten van zowel mannen als vrouwen.

HANDELINGEN 5:14

Mensen worden aan het lichaam van Christus toegevoegd. Ze worden aan Christus toegevoegd, aan de Heere. Het is waar dat de gemeente het lichaam van Christus is, maar de term zoals die in Handelingen 2:47 staat, komt eenvoudigweg niet in de oude handschriften voor.

Mensen worden aan Christus toegevoegd. Het lichaam van Christus groeit. Er worden nieuwe leden toegevoegd. Nieuwe cellen, pasgevormde cellen, worden aan het lichaam van Christus toegevoegd. God blijft mensen toevoegen wanneer zij zich bekeren. Ze worden aan het Koninkrijk van God toegevoegd en uit het koninkrijk van de duisternis weggenomen. Volgens Paulus wordt de christen overgebracht uit de macht van de duisternis naar het Koninkrijk van Zijn eigen geliefde Zoon.

Zo begint het Koninkrijk te groeien als een mosterdzaad, zoals Jezus zei. Het begint heel klein, maar groeit uit tot een grote plant. Of, zoals Daniël het Koninkrijk van God beschreef: het is een steen die uitgroeit tot een grote berg en de hele aarde vult. Hier

begint het te groeien. God voegt eraan toe, en Hij blijft eraan toevoegen. Het hele boek Handelingen is het verhaal van hoe God blijft toevoegen. Dit Koninkrijk groeit en het lichaam groeit. Dit zijn natuurlijk verschillende metaforen voor hetzelfde.

7

De onmiddellijke betekenis van de doop

Er staat dat er drieduizend werden toegevoegd. Blijkbaar werden ze die dag allemaal gedoopt. Stel je eens voor dat je drieduizend mensen op één dag moet dopen, terwijl je maar ongeveer twaalf apostelen hebt om het werk te doen. Dat zou een doopplechtigheid van een hele dag worden. Dat zou lastig zijn.

De meeste gemeenten zouden tegenwoordig gewoon zeggen: ‘Goed, we hebben drie bekeerlingen. Volgende maand houden we een doop. Schrijf je in, dan dopen we je wanneer we eraan toekomen. We hebben er over drie maanden een gepland. Iedereen die tussen nu en dan behouden wordt, kan erover nadenken om zich misschien te laten dopen. We hebben hem voor december gepland.’

Dat deden zij niet. Ze zeiden niet: ‘We hebben een heleboel bekeerlingen. Waarom dopen we de komende paar weken niet een aantal van deze mensen?’ Nee, ze doopten hen die dag allemaal. Ze werden die dag toegevoegd en werden allemaal gedoopt, staat er. Bedenk eens hoe druk de apostelen het hadden toen ze op één dag drieduizend mensen doopten. Dat ze dit deden, in plaats van het over de volgende paar weken uit te spreiden, wijst erop dat ze de doop niet als iets onbeduidends beschouwden. Het was niet optioneel. Nogmaals, ik geloof dat er mensen in de hemel zijn die niet gedoopt zijn. Ik denk niet dat de doop ons bij God aangenaam maakt. Maar de doop was de formele doorgang door de deur naar het lichaam van Christus. Het was het middel waardoor iemand die nu een kind van God was, de familiebijeenkomst binnenging en zich kenbaar maakte als iemand die bij die familie hoorde. Daarom vonden ze de doop volgens mij zo belangrijk.

8

Het dagelijkse leven van de eerste gemeente

Vers 42:

En zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden. En er kwam vrees over iedereen; en er werden veel wonderen en tekenen door de apostelen gedaan.

HANDELINGEN 2:42-43

En allen die geloofden, waren bijeen en hadden alle dingen gemeenschappelijk; en zij verkochten hun bezittingen en eigendommen en verdeelden die onder allen, naar dat ieder nodig had. En zij bleven dagelijks eensgezind in de tempel bijeenkomen, en terwijl zij van huis tot huis brood braken, namen zij gezamenlijk voedsel tot zich, met vreugde en in eenvoud van hart;

HANDELINGEN 2:44-46

Dit korte stukje over het leven van de vroege gemeente is heel boeiend. Om te beginnen heeft het iets bekoorlijks. Het geeft je het gevoel dat je zou willen dat je erbij was. Man, dat moet me een groep geweest zijn. Ze kwamen elke dag bij elkaar. Er zijn mensen die zeggen: 'We zouden op de sabbat bij elkaar moeten komen. Zaterdag is de sabbat. We zijn verplicht om op de sabbat bij elkaar te komen.' Anderen zeggen: 'Nee, de sabbat is naar de zondag verplaatst. We zouden op zondag bij elkaar moeten komen.' Maar zo sprak de vroege gemeente niet. Zij zeiden: 'Laten we elke dag bij elkaar komen.'

Dagelijks kwamen ze bijeen in de tempel en braken ze het brood van huis tot huis. Ze bleven standvastig en voortdurend bij het onderwijs van de apostelen, de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden. Dit klinkt mij niet

onrealistisch in de oren, want ik maakte deel uit van de Jesus Movement, en dit is wat er tijdens de Jesus Movement gebeurde. De mensen waren enthousiast over God. Ze werden behouden en wilden voortdurend bij andere christenen zijn. Ze konden niet voortdurend samen zijn, maar ze waren zo vaak samen als ze maar konden.

Er waren elke avond Bijbelstudies. Calvary Chapel hield elke avond Bijbelstudies. Als je daar niet heen ging, waren er Bijbelstudies in honderden huizen die je kon bijwonen. Of je kon er gewoon zelf een beginnen en dan kwamen er mensen opdagen. Ik herinner me dat begin jaren zeventig iemand zei: 'Zou je bij ons thuis een Bijbelstudie kunnen geven?' Ik was zestien jaar oud en zei dan: 'Nou, ik denk het wel.' Dan ging ik erheen en binnen drie weken zat het huis helemaal vol. We moesten een grotere plek zoeken. We verhuisden naar een grotere plek en binnen een paar weken zat die helemaal vol. Op een bepaald moment moesten we drie keer naar een groter huis verhuizen. Maar dat lag niet aan mij. Het kwam door de opwekking. De mensen hunkerden naar God, ze hongerden naar God en ze wilden onderwijs. Ze wilden gemeenschap. Er was niets fijners.

Veel van deze mensen die behouden werden, waren hippies die van drugs en dat soort dingen werden bevrijd. Toen ze behouden werden, vroegen hun vrienden: 'Wat doen jullie nu voor je plezier?'

'O, we gaan naar Bijbelstudies, we prijzen God en dat soort dingen.'

Hun niet-behouden vrienden moeten gedacht hebben: 'Wat? Hoe saai kun je het maken?' Ze moeten gedacht hebben aan hoe het er in de moderne kerk aan toegaat. Het is moeilijk om mensen zover te krijgen dat ze in één week naar meerdere samenkomsten van de gemeente gaan. De meeste kerken hebben tegenwoordig zelfs geen zondagavonddienst meer. Vroeger hadden ze die altijd: zondagochtend en zondagavond. Ik ging vroeger naar beide. Maar kerken kunnen niet genoeg mensen zover krijgen dat ze twee avonden per week komen, de woensdagavond meegerekend. Het is moeilijk om mensen naar de gemeente te krijgen wanneer er geen opwekking is. Maar wanneer er een opwekking is, zijn mensen enthousiast over God. Ze zijn enthousiast over Christus. Ze zijn enthousiast over de gemeenschap en ze willen leren.

9

Onderwijs in gehoorzaamheid aan Jezus

Er staat dat zij allereerst volhardden in de leer van de apostelen. Bij het woord 'leer' denken we waarschijnlijk aan theologische begrippen, zoals de leer van de Drie-eenheid, de leer van rechtvaardiging door geloof, de leer van de gemeente, de leer van hemel en hel, of de godheid van Christus. Dit zijn leerstellingen. Dit zijn zelfs de soorten leerstellingen die wij vaak als de belangrijkere beschouwen. Maar het woord 'leer' betekent niet een theologische stelling. Theologische stellingen kunnen deel uitmaken van de leer, maar het Griekse woord achter het Engelse woord 'doctrine' betekent onderwijs. Het is gewoon onderwijs. Het vertelt ons niet wat de inhoud van dat onderwijs was. Ze luisterden geregeld naar het onderwijs van de apostelen.

Wat onderwezen de apostelen? Ik weet het niet zeker, maar we weten dat Jezus hun vertelde wat ze moesten onderwijzen. Want toen Jezus in Mattheüs 28, vers 18 tot en met 20, de Grote Opdracht gaf, zei Hij:

En Jezus kwam naar hen toe, sprak met hen en zei: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen.

MATTHEÛS 28:18-20

Dat moet zijn wat de apostelen onderwezen. Ze leerden de mensen hoe ze alles moesten gehoorzamen wat Jezus had geboden. Dat is niet het lesprogramma van veel kerken waar ik ben geweest. Gewoonlijk willen ze zeker weten dat je alle specifieke leerstellingen van hun kerkgenootschap kent, en heel weinig daarvan heeft te maken met het gehoorzamen van wat Jezus zei. Het gaat meer om begrippen. Geloof je dat eens behouden altijd behouden betekent? Geloof je in de waterdoop, door besprenkeling, begieting of onderdompeling? Wat zijn jouw leerstellingen hierover? Dit is waar onze groep voor staat. Wat denk je over predestinatie? Wat denk je over de

opname? Wanneer vindt de opname plaats? Zodra je al die begrippen goed hebt, word je aanvaard. Maar om er zeker van te zijn dat je niet afdwaalt, blijven ze die begrippen steeds opnieuw onderwijzen.

Komen ze er ooit aan toe je te leren hoe je alles moet naleven wat Jezus heeft geboden? Als ze dat doen, hebben maar heel weinig mensen in de gemeente de boodschap ontvangen. Want ik kom in de gemeente niet veel christenen tegen die veel hebben geleerd over het onderhouden van alle geboden die Jezus gaf. Wij hebben het onderwijs van de kerk voornamelijk opgevat als begripsmatige, theologische voorschriften, enzovoort.

Maar toen Jezus Zijn discipelen onderwees, was Zijn onderwijs niet verstoken van theologische begrippen. Hij onderwees dat God je Vader is, enzovoort. Maar Hij onderwees steeds:

Dit is wat je moet doen. Heb elkaar lief. Keer ook je andere wang toe. Ga niet scheiden. Begeer de vrouw van je buurman niet. Word niet zonder reden boos op je broer. Doe niet zoals de huichelaars, die graag laten zien hoe godsdienstig ze bezig zijn. Maak je geen zorgen over geld. Wees meer zoals de bloemen in het veld en de vogels in de lucht. God zorgt voor ze. Wees ook zo.

Jezus leerde Zijn discipelen hoe ze anders moesten leven tot eer van God, en wat God wilde dat ze deden. Natuurlijk wil God ook dat je bepaalde dingen gelooft. Maar het is interessant dat de nadruk in het onderwijs van Jezus, als je dat in de evangeliën leest, hierop ligt: vergeef mensen, wees geen huichelaar, wees nederig en neem de lagere plaatsen in, niet de hogere. Lees maar wat Jezus onderwees. Hij leerde hun op een bepaalde manier te leven, gekenmerkt door liefde voor je naaste, liefde voor God, nederigheid, oprechtheid, geen huichelarij, vergevingsgezindheid en barmhartigheid.

Is dat het leerprogramma van de meeste gemeenten? Ik denk dat dit waarschijnlijk het leerprogramma van de eerste apostelen was, want Jezus zei tegen hen:

Leer deze mensen zich te houden aan alles wat Ik jullie heb opgedragen.

In acht nemen wat Jezus geboden heeft, is iets anders dan moeilijke theologische begrippen verwerken, zoals de Drie-eenheid. Trouwens, ik geloof in de Drie-eenheid. Ik hoop dat iedereen weet dat ik in de Drie-eenheid geloof. Maar ik moet zeggen dat het een moeilijk theologisch begrip is. Bijna iedereen vindt dat. Sommige mensen hebben een manier gevonden om het te beschrijven waardoor ze zich er goed bij voelen, maar het blijft moeilijk. Het is drie in één. Het is moeilijk. Het is een moeilijk begrip. We zien nergens dat Jezus ervoor gaat zitten om het aan de discipelen uit te leggen. Eerlijk gezegd zien we nergens dat iemand in het Nieuwe Testament ervoor gaat zitten om het uit te leggen. Het is een begrip waartoe we zijn gekomen door allerlei Schriftgedeelten met elkaar te vergelijken. Zo komen we tot de synthese die de leer van de Drie-eenheid vormt, en ik denk dat die juist is. Maar het interessante is dat je nergens ziet dat Jezus ervoor gaat zitten om de leer van de Drie-eenheid te onderwijzen, of de leer hierover, of de leer daarover. Hij leert hun hoe ze God met hun leven kunnen behagen.

In de vroege gemeente werden mensen als christenen beschouwd omdat ze Jezus liefhadden, gehoorzaamden, in Jezus geloofden en elkaar liefhadden. Dat is wat Jezus zei:

Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt.

JOHANNES 13:35

Niet als je deze geloofsbelijdenis kunt opzeggen, niet als je slaagt voor een toets over de Westminster Confession of Faith, en niet als je al deze theologische stellingen kent en ze allemaal op orde hebt. Maar als je elkaar liefhebt, daaraan zullen de mensen herkennen dat je Mijn discipelen bent.

10

Van christelijk leven naar geloofsbelijdenis

In de vroege gemeente was er enkele eeuwen lang eigenlijk geen andere manier om vast te stellen of iemand een christen was. Er kwamen wel enkele ketterijen binnen, door mensen zoals de gnostici en dergelijke, die ze moesten corrigeren. Maar over het algemeen gold: als je de broeders liefhad en God en Jezus liefhad, dan was je een broeder.

Uiteindelijk begonnen de oecumenische concilies geloofsbelijdenissen op te stellen. Het eerste was in het jaar 325 na Christus, en daarna kwamen er nog een heleboel. Elk concilie begon theologische begrippen vast te leggen waarmee mensen moesten instemmen, omdat ze anders kettters werden genoemd. Zo ontwikkelde de kerk zich van een gemeenschap van mensen die gekenmerkt werden door liefdevolle omgang, gehoorzaamheid aan Jezus en een heilig leven, tot een gemeenschap van mensen die de juiste woorden over de juiste begrippen konden uitspreken en voor een toets van orthodoxie konden slagen.

Weet je wat er daarna met de kerk gebeurde? Ze ontdekten dat een heleboel mensen die theologie konden leren zonder zelfs maar behouden te zijn. Zo kwamen er bisschoppen en pausen en dergelijke. Ze konden de theologie opzeggen, maar ze konden hun naaste niet liefhebben, ze konden geen heilig leven leiden, ze waren niet behouden en ze waren geen volgelingen van Christus. Wanneer Paulus in de vroege gemeente de vereisten voor leiders geeft, gaan die allemaal over karakter en gedrag.

De kerk heeft haar nadruk verlegd. Eerst lag die op het volgen van Jezus, waartoe discipelen oorspronkelijk geroepen waren, op het worden als Hij en op Hem gehoorzamen. Nu ligt de nadruk op de juiste dingen over Hem kunnen zeggen. De juiste woorden zeggen is nu de toets van orthodoxie, niet het juiste leven leiden. Daarom verschilde de vroege gemeente van onze moderne kerk. Want al eeuwenlang word je als orthodox of niet-orthodox beschouwd op grond van de vraag of je instemt met de denkbelden van jouw groep. Of je nu katholiek of protestants bent, maakt niet

uit. Elke groep heeft haar eigen speciale denkbeelden. Zeer weinig daarvan hebben te maken met een heilig mens zijn. Sommige wel. De meeste hebben met andere dingen te maken.

11

Gezonde leer gaat over levenswandel

Toen de vroege gemeente regelmatig onderwijs van de apostelen ontving, wat hield dat onderwijs dan in? Wat is gezonde leer? Ik zal je laten zien wat Paulus als gezonde leer aanduidde. Kijk maar naar wat hij tegen Titus zei, in hoofdstuk 2, vers 1:

Maar u, spreek wat bij de gezonde leer past.

TITUS 2:1

Paulus gaat een voorbeeld geven van wat hij als gezonde leer beschouwt. Spreekt hij over de leer van de verzoening, de leer over de hel of de leer over de godheid van Christus? Nee. Kijk wat hij gezonde leer noemt:

De oudere mannen moeten beheerst zijn, eerbaar, bezonnen, gezond in het geloof, in de liefde, in de volharding.

TITUS 2:2

Dat klinkt mij als gedrag in de oren.

Evenzo moeten de oudere vrouwen in hun gedrag zijn zoals het heiligen past: geen kwaadspreeksters, niet verslaafd aan veel wijn, maar leraressen van het goede, opdat zij de jongere vrouwen leren verstandig te zijn, hun man lief te hebben, hun kinderen lief te hebben, bezonnen te zijn en kuis, te zorgen voor hun huishouden, goed te zijn, hun eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het Woord van God niet gelasterd wordt.

TITUS 2:3-5

Is dit gezonde leer? Er staat geen woord in over theologie. Het gaat allemaal hierover: vrouwen, wees kuis, heb je man lief, heb je kinderen lief en drink niet te veel. Dit is gedrag, nietwaar? Dit is wat Paulus gezonde leer noemde.

Ik wil je hierover nog één andere passage laten zien. In 1 Timotheus 1, vers 8 en verder, zegt hij:

Maar wij weten dat de wet goed is, als men die wettig gebruikt,

1 TIMOTHEÛS 1:8

—dit wordt behoorlijk erg—

en als men dit weet: dat de wet niet bestemd is voor de rechtvaardige, maar voor wettelozen en voor opstandigen, goddelozen en zondaars, onheiligen en onreinen, voor hen die vader of moeder vermoorden, voor doodslagers, voor ontuchtplegers, voor mannen die met mannen slapen, voor mensenhandelaars, leugenaars, meinedigen en als er iets anders tegen de gezonde leer is,

1 TIMOTHEÛS 1:9-10

Let eens op wat in strijd is met de gezonde leer. Je moeder doden is in strijd met de gezonde leer. Je vader doden, meineed plegen, liegen en een sodomiet zijn: dat zijn allemaal gedragingen. Die zijn in strijd met de gezonde leer, dat wil zeggen: gezond onderwijs. Het woord 'leer' betekent gewoon onderwijs. Het onderwijs van de gemeente was in de eerste plaats: dood je vader en moeder niet. Wees geen sodomiet. Pleeg geen meineed. Lieg niet. Jullie jonge vrouwen, voed je kinderen op. Zorg voor het huishouden. Jullie oudere vrouwen, wees nuchter. Jullie oudere mannen, wees nuchter. Wees geduldig.

Kenmerkend voor het onderwijs van de apostelen, onder wie Paulus, en ongetwijfeld ook de eerste apostelen, was precies wat Jezus zei dat ze moesten onderwijzen:

hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen.

MATTHEÛS 28:20

12

Liefde en gehoorzaamheid boven kennis

Betekent dit nu dat theologie niet belangrijk is? Natuurlijk niet. Theologie is behoorlijk belangrijk, maar niet zo belangrijk als sommige andere dingen. Bedenk dat Paulus zei:

En al zou ik de gave van de profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis bezitten, en al zou ik al het geloof hebben zodat ik bergen zou verzetten, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets.

1 KORINTHE 13:2

Je kunt alle geheimenissen van de theologie begrijpen, en dat is prima. Ik hoop dat ik dat doe. Ik probeer het. Ik ben erin geïnteresseerd. Maar als ik dat allemaal op orde krijg, maar niet liefheb, ben ik niets waard. Dat is wat het waard is als je niet liefhebt.

Liefde is het leven van de christen in Christus, en de vrucht van Zijn Geest is liefde. Daarom zijn ons liefdevolle gedrag, ons morele gedrag, onze liefde voor God en onze oprechte pogingen om voor God een heilig leven te leiden belangrijk. Het is niet het slagen in dit streven dat ons redt. Je wordt niet gered omdat je erin slaagt een heilig leven te leiden. Je wordt gered omdat je op God vertrouwt, omdat je geloof hebt in Christus. Je bent Hem trouw. Hij is jouw Heere. Hij kan jouw Heere zijn terwijl jij geen volmaakte dienaar bent, maar je bent nog altijd Zijn dienaar. God kan jouw Vader zijn terwijl jij geen volmaakt kind bent, maar je bent nog altijd Zijn kind.

Je wordt niet gered door je volmaaktheid. Je wordt niet gered door je prestaties. Maar als kind of als dienaar besef je: 'Het is mijn verantwoordelijkheid om te dienen en te gehoorzamen, en daardoor wordt mijn leven bepaald.' Mijn identiteit ligt niet in het feit dat ik een bevoorrechte witte man ben. Mijn identiteit ligt niet in het feit dat ik zwart ben, of een vrouw, of homo, of wat mensen verder ook als hun identiteit beschouwen. Onze identiteit is: 'Ik ben een kind van God.' Als dat mijn identiteit is, betekent dit dat ik mijn Vader gehoorzaam, toch? Ik ben een dienaar van Christus. Wat betekent dat? Het betekent dat ik Christus gehoorzaam.

Ik doe geen van die dingen volmaakt, en God is heel genadig. Hij kent mijn verlangen. Hij kent mijn oprechtheid, en Hij weet hoe wij gevormd zijn:

Want Híj weet wat voor maaksel wij zijn en blijft bedenken dat wij stof zijn.

PSALMEN 103:14

Zoals een vader zich ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt de HEERE Zich over wie Hem vrezen.

PSALMEN 103:13

We hebben dat medelijden nodig, omdat we op veel manieren tekortschieten. Maar het punt is dat christen-zijn betekent dat je iemand bent die de opdracht heeft onze Meester te gehoorzamen en Hem te behagen. Dat heeft heel veel te maken met hoe we ons gedragen, veel meer dan sommige opvattingen die we hebben.

13

De toets van praktisch geloof

Ik denk niet dat het God iets uitmaakt wat je gelooft over het tijdstip van de opname. Ik weet niet of God je, wanneer je naar de hemel gaat, zal vragen wat je over predestinatie dacht. Ik denk niet dat dit zelfs maar op de toets komt. Binnen die categorieën is er iets wat waar is, en sommige mensen hebben het bij het rechte eind en andere hebben het mis. Maar ik denk niet dat dit op de toets komt. De toets is:

Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald. Ik was naakt en u hebt Mij gekleed; Ik ben ziek geweest en u hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en u bent bij Mij gekomen.

MATTHEÛS 25:35-36

Sommigen zullen zeggen: 'Ik kan me niet herinneren dat ik die gelegenheid heb gehad.' Dus wat je wel of niet voor Mijn broeders deed, deed je wel of niet voor Mij. Dat is de Oordeelsdag.

Als evangelischen — ik ben altijd evangelisch geweest, geen katholiek en ook geen protestant uit de gevestigde lutherse, presbyteriaanse of episcopale kerken; ik ben altijd baptist of charismatisch geweest, of wat dan ook — moet ik zeggen dat het Amerikaanse evangelicalisme de nadruk heeft gelegd op het geloven van de juiste uitspraken. Als je de juiste uitspraken kunt doen, hoor je erbij. Meestal gaat het dan om uitspraken met een theologische inhoud, terwijl het in de Bijbel hierop gebaseerd is: heb je God lief? Heb je je naaste lief? Volg je Jezus?

De apostelen krijgen de opdracht te onderwijzen hoe je dat doet. Jezus zei:

hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen.

MATTHEÛS 28:20

Dat is ongetwijfeld het onderwijs dat deze discipelen kregen. Daarom lezen we dat hun gedrag zo anders was dan dat van andere mensen: ze leerden Jezus te gehoorzamen.

14

Koinonia: samen delen als één lichaam

Dus bleven ze dagelijks, of standvastig, bij het onderwijs van de apostelen en bij de gemeenschap. Koinonia is het Griekse woord. Het betekent gewoon dat je dingen met elkaar deelt. Dit kan slaan op het delen van hun bezittingen, wat een paar verzen later wordt genoemd. Of het kan eenvoudig te maken hebben met het delen in het leven, het geestelijke leven en de ervaring van het leven in Christus.

Wij denken bij gemeenschap meestal aan een bijeenkomst: 'Ik ga naar een bijeenkomst voor gemeenschap. We gaan wat gemeenschap met elkaar hebben.' Zo heeft de term zich ontwikkeld. Maar het woord gemeenschap, koinonia, betekent gewoon dat je iets gemeenschappelijk hebt. Koinonia is als Koinè-Grieks. Koinè-Grieks is algemeen Grieks. Koinè betekent in het Grieks algemeen. Koinonia betekent iets gemeenschappelijk delen, meestal het leven van Christus. Wij hebben gemeenschap met Christus, gemeenschap met de Geest. Wij hebben deel aan dezelfde Heilige Geest. Daarom zijn wij één lichaam. We delen ook op andere manieren met elkaar.

Deze eerste christenen deelden op tastbare manieren met elkaar. Op de korte lijst van dingen waardoor zij anders waren, stond onder andere dat zij voortdurend naar de apostelen luisterden. Een ander punt is dat zij met elkaar deelden. Zij hadden een gemeenschappelijk leven. Het waren geen radicaal individualistische mensen. Ze hadden hun eigen individuele leven en verhouding met God, maar ze zagen die niet als iets wat losstond van het leven van alle andere christenen. Ze waren cellen in één lichaam, leden van één lichaam. Wat de één aangaat, gaat allen aan.

Paulus zei in 1 Korinthe 12:

En als één lid lijdt, lijden alle leden mee. Als één lid eer ontvangt, verblijden alle leden zich mee.

1 KORINTHE 12:26

Mijn lot staat niet los van het lot van elk ander deel van het lichaam waartoe ik behoort.

15

Brood breken en het Avondmaal als maaltijd

Die gemeenschap was iets wat zij door de Geest ervoeren, doordat zij samen deelhadden aan de Geest. Als gevolg daarvan hadden zij een gemeenschappelijk leven. En ze volhardden in het breken van het brood. De meeste uitleggers geloven dat hiermee het vieren van het Avondmaal wordt bedoeld, en dat kan er inderdaad bij betrokken zijn geweest. Brood breken is natuurlijk ook een gewone uitdrukking voor eten. Denk aan Jezus, toen Hij met die twee mannen over de weg naar Emmaüs reisde en met hen aan tafel ging. Zij herkenden Hem pas toen Hij het brood brak. Hij ging met hen aan tafel om te eten. Ze hadden Hem voor een maaltijd uitgenodigd. Ze braken het brood, en bij het breken van het brood herkenden zij Hem. Ze vierden geen eucharistische maaltijd. Ze vierden het Avondmaal niet. Ze gebruikten een gewone maaltijd. Brood breken betekent gewoon een maaltijd gebruiken.

Maar dat betekent niet dat ze niet ook het Avondmaal vierden, want in de vroege gemeente was het Avondmaal een maaltijd. Wij zien het Avondmaal als iets kleins wat aan het eind van bepaalde samenkomsten wordt toegevoegd, eenmaal per maand, eenmaal per week, of hoe vaak onze gemeente het ook doet. Je hebt de preek en het laatste lied, of misschien moet het laatste lied nog komen, en eerst is het tijd voor het Avondmaal. Er hoort een ritueel bij: je neemt een klein stukje van een cracker en een klein slokje. Zo heb ik het vieren van het Avondmaal in de gemeente ervaren toen ik opgroeide. Het is een toevoeging aan een bijeenkomst waarbij iedereen als in een theater in rijen zit.

In de vroege gemeente werd het Avondmaal tijdens een maaltijd gevierd, aan een eettafel waar andere mensen omheen zaten. Een belangrijk deel van de gemeenschap in de vroege gemeente vond zelfs tijdens maaltijden plaats. Ze hadden wat ze de agapemaaltijd, of de agapè, noemden. De kerkvaders noemen die, en zelfs Judas noemt die. Judas zegt dat deze dwaalleraars als vlekken zijn die jullie liefdemaaltijden binnendringen en zich daar te buiten gaan.

Paulus zei tegen de Korintheïers in 1 Korinthe 11, waar we, naast het Laatste Avondmaal, waarschijnlijk de uitvoerigste beschrijving in de Bijbel hebben van hoe een avondmaalsviering eruitzag:

Zoals u nu bij elkaar samenkomt, is dat niet het eten van het Avondmaal van de Heere. Want bij het eten gebruikt iedereen van tevoren al zijn eigen avondmaal en dan heeft de één honger, terwijl de ander dronken is.

1 KORINTHE 11:20-21

Dat klinkt niet als iets wat wij konden doen in de baptistengemeente waarin ik ben opgegroeid. ‘Geef mij al die crackers maar, die hele kleine zilveren schaal. Ik wil ze allemaal hebben. Ik heb honger. Niemand anders in deze rij krijgt er iets van. En geef mij al die kleine bekertjes maar. Ik wil drinken.’ Dat vingerhoedje vol sap is niet eens verfrissend. Ik wil alles hebben.

Dat kon je natuurlijk niet werkelijk doen bij onze moderne manier om het Avondmaal te vieren. Maar in de vroege gemeente was het een maaltijd waarbij iedereen zichzelf kon bedienen. Er werd van hen verwacht dat ze elkaar bedienden, dat ze het brood braken zoals Jezus dat deed en het eten aan elkaar uitdeelden. Ze waren daar om samen van een maaltijd te genieten ter gedachtenis aan Christus. Wanneer ze het brood aten, dachten ze eraan dat Jezus het brood des levens is. Wanneer ze de wijn dronken, moesten ze eraan denken dat het bloed van Jezus vergoten was. Jezus zei:

en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en zei: Neem, eet, dit is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt. Doe dat tot Mijn gedachtenis. Evenzo nam Hij ook de drinkbeker, na het gebruiken van de maaltijd, en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in Mijn bloed. Doe dat, zo dikwijls als u die drinkt, tot Mijn gedachtenis.

1 KORINTHE 11:24-25

Het breken van het brood was waarschijnlijk een maaltijd, en het was waarschijnlijk ook het Avondmaal. De vroege gemeente had het Avondmaal immers nog niet veranderd in een kort ritueel aan het eind van een zittende bijeenkomst, waarbij iedereen als in een theater in rijen zat en niemand genoeg voedsel at om zich te voeden of genoeg wijn dronk om dronken te worden. Niet dat iemand dronken zou moeten worden. Het punt is dat de vroege gemeente het Avondmaal zo vierde dat mensen dronken konden worden als ze misbruik maakten van de situatie.

16

Het gezamenlijke gebed van de gemeente

Het laatste waarin zij volgens de tekst volhardden, waren de gebeden. In vers 46 wordt ons verteld dat veel van hun gebeden in de tempel plaatsvonden en dat het breken van het brood van huis tot huis gebeurde. We hebben het over de vier dingen waarvan Lukas zegt dat die kenmerkend waren voor het dagelijks leven van de eerste christenen, op de dag van Pinksteren en daarna. Toen de gemeente in één dag van 120 tot 3.120 personen was gegroeid, zouden ze uiteraard óf allemaal hun eigen weg gaan, óf een of andere dynamische, gezamenlijke manier van gemeenschapsleven hebben. Dat laatste is precies wat er gebeurde, zoals het hoorde. De vier dingen waarin zij volhardden, waren het onderwijs van de apostelen, de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden.

Eén ding dat in het boek Handelingen en in het leven heel belangrijk is, is gebed, de gebeden van de gemeente. We weten niet precies waar ze in deze tijd in de eerste plaats voor baden, maar er waren verschillende dingen waarover ze gezamenlijke zorgen kunnen hebben gehad. Later zien we specifieke gebeden in de Bijbel, en vaak werden die gebeden in tijden van crisis zeer vurig opgezonden. Wij hebben niet zoveel vervolging als sommige gemeenten in bepaalde delen van de wereld door de geschiedenis heen hebben gekend. Daar weten wij niet veel van, en daarom zijn onze gebeden soms misschien niet wanhopig totdat we oud genoeg worden om allerlei gezondheidsproblemen te krijgen. Dan leren we heel goed om wanhopig te bidden.

Gebed was iets wat de vroege gemeente kennelijk heel noodzakelijk vond. Ze gingen Pinksteren tegemoet door tien dagen te bidden, en nadat ze met de Geest vervuld waren, bleven ze dagelijks bidden. We weten dat er bij bijzondere gelegenheden bijzondere gebeden werden opgezonden, maar er was ook regelmatig gezamenlijk gebed. Nu staat er in vers 46 dat zij elke dag in de tempel bijeenkwamen en van huis tot huis het brood braken. Waarschijnlijk vonden ook het onderwijs en de gezamenlijke gebeden elke dag plaats. Waarom niet? Ik zou dat willen als ik daar was, en als ik een van de apostelen was, zou ik deze menigte elke dag willen onderwijzen.

Ze baden in de tempel. Ongetwijfeld hadden ze ook kleinere gebedsbijeenkomsten en dergelijke, maar kennelijk was de tempel aanvankelijk een plaats waar ze in de grootste aantallen bijeen konden komen om te bidden. Als je drieduizend mensen hebt, pasten ze waarschijnlijk niet meer in de bovenzaal of in iemands huis. Dit waren dus waarschijnlijk grote gebedsbijeenkomsten in de tempel.

17

Tafelgemeenschap als teken van eenheid

Vervolgens braken ze van huis tot huis, dus op kleinere locaties, het brood. Nogmaals, dit zou niet alleen betekenen dat ze het Avondmaal vierden. Het zou betekenen dat ze echte maaltijden met elkaar gebruikten. Tafelgemeenschap was in de Bijbel een heel belangrijk aspect van eenheid. Dit bleek zelfs uit de gevoeligheid van de Joden op dit punt voordat Christus kwam: de Joden wilden geen tafelgemeenschap met heidenen hebben. Samen een maaltijd gebruiken was te intiem.

Petrus kwam in moeilijkheden toen hij voor het eerst tafelgemeenschap met Cornelius had, en de gemeente in Jeruzalem vond achteraf dat hij iets schandaligs had gedaan:

Je hebt met die mensen gegeten!

Met mensen eten was eenvoudigweg de ontspannen manier om van het gezelschap van andere mensen te genieten en met elkaar te praten, en dat is het nog steeds zo ongeveer.

Natuurlijk leven wij in een tijd waarin zelfs gezinnen niet altijd samen eten. Vroeger aten gezinnen vaker samen, en bleven ze ook meer bij elkaar. Tegenwoordig is er fastfood en zijn er dingen voor in de magnetron. Je kunt gewoon iets voor jezelf klaarmaken en soms nooit met iemand aan tafel gaan voor een maaltijd. In onze moderne samenleving zijn relaties ook afstandelijker geworden, en ik denk dat dit gedeeltelijk komt door dit gebrek aan samen het brood breken. Het was een heel belangrijk dagelijks gebeuren, van huis tot huis. Ik weet zeker dat ze ook het Avondmaal vierden, of tijdens het eten en drinken aan Christus dachten, wanneer ze samenkwamen, en ook in hun gebeden.

18

De vreze van God door Zijn aanwezigheid

Vers 43 zegt:

En zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden. En er kwam vrees over iedereen; en er werden veel wonderen en tekenen door de apostelen gedaan.

HANDELINGEN 2:42-43

Dat is iets goeds. Wij denken misschien dat vrees iets slechts is, maar het verwijst duidelijk naar de vreze van God. Wanneer mensen zich er in de Bijbel van bewust worden dat God aanwezig is, worden ze altijd bang. Dit gebeurt zelfs met een engel. Wanneer een engel verschijnt, is het eerste wat de engel moet zeggen:

Wees niet bang, want dat is de eerste reactie van iemand die zoiets als een engel ziet, of wat wij zouden kunnen beschouwen als het zien van een geestverschijning, of die zich er beslist plotseling van bewust wordt dat God daar is.

Denk aan Jakob toen hij zijn droom had. Hij vluchtte voor Ezau. Hij droomde van een ladder, en God stond bovenaan, terwijl de voet van de ladder zich bevond waar Jakob was, in Bethel. Hij werd doodsbang wakker. Hij zei:

Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zei hij: De HEERE is werkelijk op deze plaats, en ik heb het niet geweten.

GENESIS 28:16

Wanneer je je plotseling realiseert: „Volgens mij is God hier”, brengt de vreze van God iets in je teweeg waardoor je het gevoel krijgt: „Ik weet niet zeker of ik voorbereid ben. Ik weet niet zeker hoe ik me moet gedragen. Ik weet niet zeker of ik voor deze gelegenheid goed gekleed ben. God is hier.”

Ik denk dat hier wordt gezegd dat de aanwezigheid van God in het gezelschap van de gelovigen zo tastbaar was, dat mensen die met deze gemeenschap in contact kwamen, getroffen werden door het besef: „God is in jullie midden.”

Paulus spreekt in 1 Korinthe 14 over zoiets, wanneer hij het in het bijzonder heeft over het regelen van de gaven van de Geest in de gemeente. Hij zegt in 1 Korinthe 14:24-25:

Maar als allen zouden profeteren, en er kwam een ongelovige of niet-ingewijde binnen, dan zou die door allen overtuigd en door allen beoordeeld worden. En zo worden de verborgen dingen van zijn hart openbaar, en zo zal hij zich met het gezicht ter aarde werpen en God aanbidden, en verkondigen dat God werkelijk in uw midden is.

1 KORINTHE 14:24-25

Paulus vond dat er in een goede bijeenkomst van christenen dingen zouden gebeuren, of zouden moeten gebeuren, die ervoor zouden zorgen dat een ongelovige die toevallig binnenliep, zou zeggen: „Waar ben ik hier in terechtgekomen? God is hier.” Ze zouden zich met het gezicht ter aarde werpen en zeggen: „God is in jullie midden.”

Ik weet niet hoeveel mensen dat onlangs in jouw gemeente hebben gedaan. Ze lopen de gemeente binnen, zeggen: „God is hier” en werpen zich ter aarde. Neem me niet kwalijk. In het Engels lijken de woorden voor „ter aarde geworpen” en „prostaat” nogal op elkaar; op mijn leeftijd gebruik je dat tweede woord vaker. Het is moeilijk te onthouden welk woord welk is. Maar ze werpen zich dus ter aarde.

Ik weet niet hoe vaak dat werkelijk gebeurde, maar Paulus sprak erover als een realiteit. Als de dingen in de gemeente op de juiste manier gebeuren in plaats van op de verkeerde manier, kan dit gebeuren. Hij zei dat dit niet zal gebeuren als jullie allemaal in tongen spreken. Ongelovigen zullen gewoon denken dat jullie gek zijn. Maar als jullie allemaal profeteren, zullen ze zeggen: ‘God is hier.’

Ik denk dat de vroege gemeente zo invloed had op ongelovigen. De vreze Gods kwam over hen. Ze beseften: ‘God is hier. Er is een God. Hij is werkelijk hier.’ Zo kwam er vrees over iedere ziel, en er werden veel wonderen en tekenen gedaan door de apostelen.

19

Tekenen en wonderen door de apostelen

We zijn misschien gewend aan het idee dat de apostelen wonderen deden, maar dit is de eerste keer dat het wordt genoemd. Jezus had natuurlijk wonderen en tekenen gedaan, maar nu lezen we dat de apostelen dezelfde bovennatuurlijke dingen deden als Jezus. Let erop dat het inderdaad de apostelen waren die het deden. In 1970 kwam ik voor het eerst in charismatische kringen terecht. Het was een tijd van opwekking en ik begon te beseffen: ‘Er is in deze tijd een manifestatie van de Geest in de gemeente.’ Ik herinner me dat ik het boek Handelingen las en dacht: ‘Deze vroege christenen deden voortdurend wonderen. Deze bovennatuurlijke dimensie van het christelijke leven is de norm, en iedereen hoort eropuit te gaan om wonderen te doen, mensen te genezen, demonen uit te drijven en misschien de doden op te wekken.’ Toen ik het boek Handelingen las, leek het mij dat dit het normale christelijke leven was: deze tekenen en wonderen doen.

Pas toen ik ouder was en het aandachtiger las, ontdekte ik dat in het boek Handelingen de mensen die de tekenen en wonderen deden, bijna altijd de apostelen waren. Er waren drieduizend christenen, maar de tekenen en wonderen werden door de apostelen gedaan. Dat zijn twaalf mannen. Wat deden de andere drieduizend? Ze luisterden naar het onderwijs van de apostelen, braken het brood, hadden gemeenschap en baden samen. De apostelen gingen eropuit om wonderen te doen.

Er zijn naast de apostelen nog enkele anderen die wonderen deden, al worden er niet veel genoemd. Filippus deed dat. Hij werd Filippus de Evangelist genoemd. Hij was geen apostel, maar hij verrichtte wonderen. Stefanus deed dat natuurlijk ook. Stefanus was wat wij tegenwoordig misschien een apologet zouden noemen. Hij was een verdediger van het geloof en hij deed wonderen. Geen van beiden was apostel. Ze behoorden allebei tot de zeven die waren uitgekozen om de tafels te bedienen, maar God gaf hun ook gaven om wonderbaarlijke dingen te doen.

Omdat het boek Handelingen zich grotendeels richt op deze mensen, die toevallig wonderen deden, zou je ten onrechte, denk ik, de indruk kunnen krijgen dat iedereen in de gemeente rondliep en wonderen deed. Er is een grote beweging die in Noord-Californië is opgericht en zich inmiddels over de hele wereld heeft verspreid. Die beweging geeft opleidingen in bovennatuurlijke bediening en leert iedere christen hoe hij eropuit kan gaan om de doden op te wekken, de zieken te genezen en wonderen te doen, alsof dat het normale christelijke leven is. Dat is het niet. In elk geval was het dat niet in de apostolische periode. Het was niet normaal dat iedereen wonderen deed.

Wanneer we het boek Handelingen lezen, ligt de nadruk op enkele personen die wonderen doen. Maar op de achtergrond zijn er de drieduizend, daarna de vijfduizend en vervolgens de ontelbare duizenden christenen die niet rondgaan om wonderen te doen. Het is niet het normale christelijke leven. Het is het normale apostolische christelijke leven. De apostelen deden dat, samen met enkele anderen. We hoeven niet te zeggen dat alleen apostelen het deden, want dat zou onwaar zijn. Enkele anderen deden het ook, maar niet veel. We lezen dus dat de apostelen tekenen en wonderen deden.

20

Armoede in de wereld van de eerste gemeente

Daarna ligt de nadruk grotendeels op het economische, interne gemeenschapsleven, waarin materiële bezittingen werden gedeeld. Wij kunnen ons hier waarschijnlijk niet volledig in verplaatsen, omdat we geen extreem arme mensen onder ons hebben. In de wereld van de oudheid, vóór de Industriële Revolutie, waren er enkele rijke mensen en was de rest straatarm. Er was geen middenklasse. Ik neem aan dat de meesten van ons tot de middenklasse behoren. Velen kunnen het zich veroorloven om een cruise te maken. Dan ben je niet erg arm. Wij zijn geen arme mensen.

Ik ken enkele mensen die naar Amerikaanse maatstaven arm zijn, maar ze leven nog altijd in veel meer luxe dan koning Salomo had. Ze hebben namelijk sanitair in huis en klimaatbeheersing in hun woning, en ze kunnen autorijden en in een uur ongeveer honderd kilometer afleggen. Laten we eerlijk zijn: zelfs de armsten onder ons beschikken over luxe en comfort waarvan de rijkste koningen uit het verleden nooit hebben gedroomd. We hebben hier niet veel armoede.

Er is beslist nog steeds armoede in de wereld, en ook in de Verenigde Staten komt soms armoede voor. Maar er zijn veel programma's, helaas meestal overheidsprogramma's, waardoor mensen geen honger hoeven te lijden, niet dakloos hoeven te zijn en dergelijke ontberingen bespaard blijven. Degenen die daar wel mee te maken krijgen, laten meestal bepaalde mogelijkheden onbenut. We hebben nog steeds een wereld waarin veel arme mensen zijn, maar we zien hen niet vaak, behalve in televisiespecials van World Vision of in de brochures die Compassion International of Mercy Ships ons toestuurt. Maar ze zijn er wel.

Vroeger, vóór de Industriële Revolutie, voordat iedereen tot de middenklasse behoorde, was iedereen arm, behalve de rijken. Het verschil tussen beide groepen was enorm, en de armen waren werkelijk arm. Vaak konden ze alleen in leven blijven door te bedelen. De christelijke bevolking in de vroege gemeente bestond veel meer uit armen dan uit rijken. Denk eraan dat Jezus zei:

Jezus zei tegen Zijn discipelen: Voorwaar, Ik zeg u dat een rijke moeilijk het Koninkrijk der hemelen kan binnengaan.

MATTHEÛS 19:23

Het Evangelie sprak de rijken niet zo sterk aan als de armen.

Denk eraan dat Paulus tegen de Korintheïers zei:

Let namelijk op uw roeping, broeders: er zijn onder u niet veel wijzen naar het vlees, niet veel machtigen, niet veel aanzienlijken.

1 KORINTHE 1:26

Zij behoorden niet tot de aanzienlijken van de wereld. Het waren vooral de gewone, onaanzienlijke mensen van de wereld die binnenkwamen. Er werden dus veel arme mensen behouden en waarschijnlijk betrekkelijk weinig rijke mensen. Een rijk iemand was iemand die misschien naast het huis waarin hij woonde nog een apart stuk land bezat, of die misschien drie of vier stel kleren had. Dat was een rijk man.

21

Bezit delen zodat niemand gebrek lijdt

Maar omdat de armen werkelijk arm waren, beseften de rijken die door de Heilige Geest waren aangeraakt en veranderd, dat zij niet in weelde konden leven terwijl hun broeders en zusters, die evenzeer door God werden liefgehad als zichzelf, in armoede leefden. Iemand zou kunnen zeggen: 'Maar als God evenveel van hen hield als van mij,

dan zou Hij voor hen kunnen zorgen, net zoals Hij voor mij heeft gezorgd.' Ja, of Hij zou door jou voor hen kunnen zorgen. Misschien was dat wel wat Hij voor ogen had toen Hij jou zoveel gaf.

Denk eraan dat Paulus het in 2 Korinthe 8 had over de gemeente in Korinthe, die een collecte moest houden voor de arme heiligen in Jeruzalem. Hij zei dat het zoiets was als bij de Israëlieten in de woestijn, toen zij manna verzamelden:

zoals geschreven staat: Wie veel had verzameld, had niet over; en wie weinig had verzameld, had niet te weinig.

2 KORINTHE 8:15

Hij zei dat God de zaken op die manier regelt om ervoor te zorgen dat iedereen iets heeft.

Handelingen 4 komt terug op diezelfde praktijk van de eerste christenen. Blijkbaar was Lukas er zo van onder de indruk dat hij het twee keer vermeldde. Als je kijkt naar hoofdstuk 4, vers 32:

En de menigte van hen die geloofden, was een van hart en een van ziel; en niemand zei dat iets van wat hij bezat, van hemzelf was, maar alles hadden zij gemeenschappelijk.

HANDELINGEN 4:32

Vers 34:

Want er was ook niemand onder hen die gebrek leed; want allen die landerijen of huizen bezaten, verkochten die en brachten de opbrengst van het verkochte en legden die aan de voeten van de apostelen.

HANDELINGEN 4:34

22

Vrijwillig delen is geen communisme

Sommige mensen zeggen dat dit als communisme klinkt. Dat is het niet.

Communisme is een systeem dat door ingrijpen van de overheid kunstmatig probeert een toestand tot stand te brengen die in de eerste gemeente vanzelf bestond, omdat de mensen geestelijk gemotiveerd en liefdevol waren. Zij deelden met elkaar.

Communisme wordt opgelegd aan een samenleving waarin mensen niet vrijwillig delen, omdat het niet in hun hart leeft om dat te doen. Daarom wordt hun geld onder dwang, door middel van belastingheffing, afgenomen en tegen hun wil herverdeeld.

Natuurlijk hebben wij geleerd ons erbij neer te leggen. Wanneer iemand een uitkering krijgt en ik beseft dat mijn belastingen die uitkering mede betalen, zeg ik niet: 'Daar ben ik het niet mee eens.' In zekere zin ben ik het niet eens met dat beleid, maar ik misgun het de mensen niet dat zij dat geld krijgen. Ik zou het immers zonder ingrijpen van de overheid toch graag aan iemand hebben gegeven die arm is. Het probleem is dat wanneer de overheid het afneemt, het geen vrijgevigheid van jouw kant is. Het wordt je afgedwongen. En wanneer de overheid het geeft, is het geen vrijgevigheid van haar kant, want zij geeft het geld van iemand anders weg, niet haar eigen geld.

Er is niets aan het communisme dat op de eerste gemeente lijkt, behalve het uitgesproken beginsel „van ieder naar vermogen, aan ieder naar behoefte”. Het eerste deel sluit aan bij deze passage:

En de discipelen besloten, ieder naar vermogen, iets te sturen ten dienste van de broeders die in Judea woonden,

HANDELINGEN 11:29

Het tweede deel vat samen hoe in Handelingen 2:45 en 4:35 naar ieders behoefte werd uitgedeeld. Karl Marx nam deze twee gedachten over en maakte er het ideale overheidsbeleid van. Maar zodra je er overheidsbeleid van maakt, is het iets heel anders. Deze mensen deelden namelijk met elkaar omdat zij elkaar liefhadden. Niemand dwong hen ertoe. Het was niet verplicht. Het was geen gebod van Christus

dat christenen gemeenschappelijk moesten leven en alles wat zij hadden gelijkelijk moesten delen. Zij wilden dit doen omdat zij zagen dat hun broeders dringend hulp nodig hadden.

Zij zeiden: 'Ik heb het hier goed. Ik heb dit allemaal niet nodig. Ik kan dit extra stuk land, dit extra huis, dit verhuurde pand verkopen. Ik kan die persoon helpen.' Dat is wat zij uit eigen beweging deden. Het gevolg was natuurlijk dat niemand iets tekortkwam. Stel je een tegenculturele gemeenschap voor waarnaar de wereld kon kijken en kon zien dat daar niemand iets tekortkwam, hoewel de meeste bekeerlingen arme mensen waren. Zodra zij erbij hoorden, hadden zij alles wat zij nodig hadden. Misschien hadden maar heel weinig mensen meer dan zij nodig hadden, maar niemand miste wat hij nodig had.

23

God als eigenaar en de gemeente als familie

Hoofdstuk 4 zegt dat niemand de dingen die hij bezat zijn eigendom noemde. Dit is een belangrijk punt, want Jezus zei in Lukas 14:33:

Zo kan dan ieder van u die niet alles wat hij heeft, achterlaat, geen discipel van Mij zijn.

LUKAS 14:33

Maar alles wat je hebt prijsgeven, betekent niet dat je het te gelde maakt. Het betekent dat je het eigendomsrecht overdraagt aan God. Wanneer je zegt: 'Niets wat ik heb is van mijzelf,' betekent dat niet dat het van jou is. Het betekent dat het van God is.

Door tot Christus te komen, geef ik mijzelf, alles wat ik heb en alles wat ik ben, over aan God. Al mijn bezittingen zijn van Hem. Ze zijn niet van mij. Ik kan niet zeggen dat iets wat ik bezit van mijzelf is. Het behoort de Heere toe. De volgende vraag is: wat zou Hij met Zijn bezittingen doen? Wat wil Hij dat ik doe met Zijn bezittingen, waarover ik rentmeester ben? Vaak is het antwoord dat ik een arm mens moet helpen.

Zoals ik al zei, komen we niet vaak mensen tegen die werkelijk en terecht arm zijn, niet zoals in derdewereldlanden. Maar de waarheid is dat wij dezelfde instelling moeten hebben: wat wij bezitten, behoort de Heere toe. In hun situatie dachten ze: ‘De Heere is de eigenaar van mijn bezittingen. Hij zou willen dat ik mijn broeder hier help, die net als ik ook een van Zijn kinderen is.’ Zo ging het.

In de eerste plaats was dit vrijwillig. In de tweede plaats gebeurde het niet automatisch. Beide passages, in Handelingen 2 en Handelingen 4, beschrijven dit. Ze zeggen niet dat iemand die christen werd automatisch zijn huizen moest verkopen om de opbrengst uit te delen. Er staat dat degenen die huizen en landerijen hadden, die verkochten wanneer iemand iets nodig had. Dat is de werkwoordstijd in het Grieks.

Er staat niet dat ze gered werden en alles verkochten wat ze hadden. Volgens de spreker wijst de Griekse werkwoordsvorm erop dat ze dingen verkochten wanneer mensen iets nodig hadden. Ze hielden hun bezittingen en waren er rentmeesters van. Wanneer ze behoeften zagen ontstaan, maakten ze iets te gelde om daarin te helpen voorzien. Er waren nog steeds mensen die huizen bezaten en erin woonden. Er waren nog steeds mensen die bezittingen hadden, maar die waren niet van henzelf. Daarom waren ze, wanneer er behoeften ontstonden, bereid dingen te gelde te maken en in de behoeften van andere mensen te helpen voorzien.

Het gebeurde spontaan. Het gebeurde zo nu en dan. En het was vrijwillig. Het leek dus niet op enige vorm van modern communisme of socialisme. Het leek werkelijk op een familie. En dat is nu precies waar het om gaat. De vroege gemeente was geen religieuze instelling. Het was een familie. Een hele groep mensen had dezelfde Vader. Een hele groep mensen had dezelfde Koning. Het was een koninkrijk. Het christendom is een koninkrijk en een familie. Het is op zichzelf geen religie. Het staat tegenover de andere grote religies van de wereld. Christenen hebben religieuze gebruiken, maar in wezen is het geen religie. In wezen is het een familie, de familie van God, en mensen gingen met elkaar om als familie.

Je broers of je zussen behoren waarschijnlijk tot de eerste mensen die je zou benaderen, als je een goede band met hen hebt en als je iets bijzonders nodig had. ‘Kun je me wat geld lenen? Ik zit in de knel.’ Je zou niet zo snel naar een vreemde gaan als

naar een familielid. Zo was het. Ze waren familie, en dat was wat ze begrepen. Deze mensen die iets nodig hebben, zijn mijn broeders, dus ik ga voor hen zorgen. Ik sta achter hen.

24

De gemeente als aantrekkelijk getuigenis

Het laatste vers van hoofdstuk 2 zegt:

en zij loofden God en vonden genade bij heel het volk. En de Heere voegde dagelijks mensen die zalig werden, aan de gemeente toe.

HANDELINGEN 2:47

De Heere voegde dagelijks mensen aan de gemeente toe, waarschijnlijk voornamelijk door de prediking van de apostelen. Maar ook de gemeenschap van christenen was een licht op een heuvel. Deze groep was moeilijk over het hoofd te zien. Het was een tegenculturele groep mensen in de stad Jeruzalem, die anders leefden dan alle andere mensen, en het was een grote groep. Het was dus moeilijk hen niet op te merken. Er waren geen armen onder hen. Ze gingen niet scheiden. Ze werden niet dronken. Ze bedrogen hun vrouwen niet. Ze deden niet de dingen die andere mensen deden. En dat werd gunstig ontvangen. De mensen zeiden: 'Dit is goed.' Ze stonden in de gunst bij heel het volk.

Later werden ze vervolgd, maar niet door heel het volk. Ze werden vervolgd door de machthebbers, die zich bedreigd zagen door deze groep die het niet op hun manier deed. Maar de mensen voelden zich tot de gemeente aangetrokken, en dagelijks werden er mensen aan de gemeente toegevoegd, omdat de gemeenschap van christenen aantrekkelijk was, omdat het Koninkrijk van God inderdaad aantrekkelijk is.

Daarom hadden ze niet veel predikers nodig. De twaalf apostelen gingen eropuit om in het openbaar te getuigen, en de christenen getuigden door hun leven. Wanneer de eerste predikers predikten, predikten ze over het toetreden tot het Koninkrijk van

God. Hier wordt het je voorgeleefd. Zo ziet het eruit wanneer mensen Jezus volgen. Hun leven is anders. Hun onderlinge verhoudingen zijn anders. De gemeenschap van de heiligen is anders dan de gemeenschap daarbuiten. Het is iets tegencultureels, iets anders, en het is iets goeds.

Wat zouden mensen tegenwoordig van de gemeente denken als ze iedere keer dat ze een christen ontmoetten, iemand ontmoetten die onbaatzuchtig, nederig en vrijgevig was? Iemand die niet uit behoefde te gaan om te drinken of drugs te gebruiken, die niet aan een scheiding dacht zodra er problemen in zijn huwelijk waren, van welke aard dan ook, die zijn leven aflegde en andere mensen diende? Als iedere christen die mensen ontmoetten zo was, zou de gemeente nu misschien ook in de gunst staan bij de mensen.

In plaats daarvan denken mensen meestal aan de gemeente als een stel schijnheilige, veroordelende huichelaars. Niet dat dit een eerlijke bewering is, want de meeste christenen die ik ken zijn niet zo. Maar blijkbaar hebben wereldse mensen genoeg van zulke christenen ontmoet, of hebben ze gezien dat christenen zo in films worden afgebeeld, of iets dergelijks. Dat is wat ze denken.

Maar wat ze ook in films zouden zien, als ze voortdurend echte christenen ontmoetten, zou telkens blijken dat deze mensen liefdevol, nederig, oprecht en betrouwbaar waren. Ze doen beloften en ze houden zich eraan. Ze zijn vrijgevig. Als ze het karakter van de vroege gemeente hadden, zou de prediking van het Evangelie misschien niet zo vaak op harde grond vallen als in onze tijd. Maar wanneer mensen de prediking van het Evangelie horen, denken ze aan de christenen die ze kennen. Ze denken aan de gemeenten die ze kennen. In veel gevallen hebben ze daar geen positieve indruk van. Dat was anders toen de dingen nog werden gedaan zoals in de dagen van de apostelen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Handelingen 2:37
- Handelingen 2:38-39
- Handelingen 2:40

- Mattheüs 23:35-36
- Galaten 1:4
- Mattheüs 1:21
- 1 Petrus 1:18
- Handelingen 3:15
- 1 Korinthe 15:3
- Psalmen 27:4
- Deuteronomium 6:5
- Jeremia 31:3
- Mattheüs 16:24
- Handelingen 2:41
- Handelingen 2:47
- Handelingen 5:14
- Handelingen 2:42-43
- Handelingen 2:44-46
- Mattheüs 28:18-20
- Johannes 13:35
- Titus 2:1
- Titus 2:2
- Titus 2:3-5
- 1 Timotheüs 1:8
- 1 Timotheüs 1:9-10
- Mattheüs 28:20
- 1 Korinthe 13:2
- Psalmen 103:14
- Psalmen 103:13
- Mattheüs 25:35-36
- 1 Korinthe 12:26
- 1 Korinthe 11:20-21
- 1 Korinthe 11:24-25
- Genesis 28:16
- 1 Korinthe 14:24-25
- Mattheüs 19:23
- 1 Korinthe 1:26

- 2 Korinthe 8:15
- Handelingen 4:32
- Handelingen 4:34
- Handelingen 11:29
- Lukas 14:33

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.